תשלום דכפל - משלמין את הכפל והוא משלם שלמה לבד הקרן: **כי קא עכב דהקדש קא עכב** . דהא בלאחר יאוש קיימין(ב) ולי לפני יאוש לא קדשה ,וכיון דלייחום קנייה הקדש בייחום ושיעור רשות הלכך ללו דמריה קעבד : **ר"ש היא** . וכגון שאמר "הרי עלי עולה" והפרים גניבה זו לגדרו,דכיון דחייב תורה אור בתחריותו ודבר הגורם לממון הוא כממון דמי **אלא** מכירה היא **ומיהו** לענין טביחה פטור דלא"ג דברשות גבוה קיימא,אם לאחר שחייב בתחריותם להקדש,חל עליה מיהת שם הקדש לשחוט מרשות מריה קמיה **אלא** למריה קא מעכב : **נקדשים קלים** . שהקדישו לשלמים : **דר' יוסי הגלילי** . בפ"ק (דף יב:) הלכך ללו מכירה היא **ומיהו** מרשות מריה קמיה לחפיקינהו אם הקדש וכי קא טבח ללו דמריה קא טבח ל"ש בטביחה משום דכי לא מחייב לכשעת טביחה דהקדש ניכהו דלמר בפ"ק דכי אמר רבי יוסי הגלילי ממון בעלים,מחייב לבעל לאחר טביחה לא אלא משלמן גבוה קא זכו ולא עדיפת לי דכבי היא טביחה לא אמר ר' יוסי הגלילי דמשלמן גבוה קא זכו אלא במקדש בחלקו שחלקו בקדשים דהויא התם טביחה וזריקה והקטרת חלבים לבד בשעת טביחה תלכיו ממון בעלים שם : **למעני ריש"ג כו'** . למשמע ללו מלי למיתני תיובתא בתר לתקדים : **נפלוג וניתני** . בסיפא ולמשמועינן חיובא לפיל היכא לתקדים קודם טביחה : **מכרו לפדיום,מעיקרא סורא דלעוכן** . קודם שמכרו קרוי עור על שמו של בעל ומשמכרו קרוי על שם לוקח לבעל מכרו לשמים עדיין שם שמקדישו עליו שקרוי טולאו של בעליו : **פסחים נסי דסכר רבי שמעון כו'** . דקתני בלקח דעתך משום טביחה לא מחייב ליה ר"ש אלחפילו הפרישו לשם נדר המוטל עליו לחתיות נפק מרשות מריה קמיה ועשה זה שומר להקדש וכי טבח ללו דמריה קא טבח וכי מחייב ליה ר"ש לשעתא דהקדש דקמחייב ליה דהויא מכירה הלכך מיבעי ליה למימר היפכא : **דלמכי לא נפיק מרשותיה** . הלכך ללו מכירה היא ומטביחה נמי לא מחייב דמרשות מריה קמיה נפיק : **שלמין מייב כלתריותן מייב** . לשעת הקדש דמכירה היא : **שמילמא שמריפי קלי** . דהיכא דלחקדיש נגד בין לגדר בין לגדבה לא מחייב ליה ר"ש לאו משעתא דהקדש משום דטעמא דמעי עליו בגדבה של פלוני ולאו משעתא דהקדש מריה קמיה לפקי מאלא דהקדש שהקדישו בעלים קלי ,דכיון דחייב בעלים בתחריותיה,כי קא טבח,דמריה קא טבח דדבר הגורם לממון כממון דמי : **שמעינן ליה לרבי שמעון** . דמתני' דפסחים מוקיחה פריפה : **קדשים נמי שמיפה שלינה לשויה היא** . דקדשים שחייב בתחריותן חייב דמשמע שלם נגד קדשים ומשמע דחייב בתשלומי ד' וה' : **ורבי סבר קדשים נעבל מכיה** . דאוכל ומשם בעלים מזכו : **שמיפה** . דשחיטה רלויה היא דקיימא לן (זבחים ד' י:) כל הזבחים שמזחו שלא לשמן כשרים וקלן לא חזרה לבעלים דקיימה לן שלא עלו לבעלים לשם מובה : בעלי

תשלום דכפל (דף סח:) דמוקי ריש לקיש מתני' דגנב והקדים וחתכ טבח משלם תשלומי כפל כשהקדים בעלים ביד גנב כדריך לומר כמי שמשלם לכפל : **אלא** להקדש ליחייב. כולה הך סוגיא כר' יוחנן ודלא כריש לקיש דמוקי לה לעיל (דף סח:) כשהקדישו בעלים ביד גנב :

והשתא תורת דשמעון . והא לחמר לקמן (ג) גנב והקדים מייב ד' וה' דהני כשמוכרן להדיוט היינו בקדשי בדק הבית דלא מיקרו על שם בעלים וקדשי מזבח תומר ר"י תע"ג דמיקרו על שם בעלים ולא הוי הקדם כמכירה מ"מ למ"ד יאוש לא קני חשיב כיאוש ושיעור רשות לעניין דחל הקדש לאחר כדמשמע לעיל (דף סו:)דכבי לאוכמי לחיב לרבה דיאוש לא קני מקבלו ולא הגזול ואפילו הכי אמר שם דחל הקדש תע"ג דלאכתי לא אסיק לדעתיה דהוי יאוש ושיעור רשות :

ורבי שמעון הא אמר שחיטה לא שמה שחיטה . הא לא אינטריך אלא משום מ"ד אין לשחיטה אלא שמה שחיטה . לגבי תרבעה ותמצה דגמר מטבח טבח והכן בר מלגבי אלו דשמוטי חוץ דבהכי חייב רחמנא ות"ש ואפילו הכי יכול לפטות שחיטה שחיטה דלויה היא בשעת פירכון דבר הטעדה והערכה היא כדאמרינן בפ"ב דחולין (דף ו:) ואין לך מום גדול יותר משחיטה ואין סברא לומר דלפי שנפסל שוב אין לו פדיון דבשלמא פסול שהוא בשריפה גנון פיגול אין לו פדיון משום דמלוה לשורפו כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים ד' כה.) כל שבקדש פסול בתם ישרף אבל שחיטה שוב אינה בשריפה אלא בקבורה כדאמרינן בפרק עד כמה (בכורות דף כח:) מי שחיטו מומחה ורלה את הבכור ונכחש על פיו הרי זה יקבר ומיהו לדברי המפרש דלא חייב המפרכסת כחיה אלא שחיטה שאינה מועלת בטמאה וכבר בטהורה דלאו שחיטה היא דשחט בה שניס או רוב שניס ועדיין מפרכסת הרי היא כחיה דבפ"ב דחולין (ד' ג. *ושם) אין מזכה בשום מקום אלא היכא דהטעד והרובעד (שם ד' קנא:) דשוניס שכיחא בטמאה כו' אבל היכא דשחטה כתיקונה לא חשיב מפרכסת כחיה מחייבד כאן דשחיטה שוב אין לו בה פדיון גמורה היא להוליא מידי נבילה וגם להטירה בחלילה אם היה לה פדיון דהכא אליבא דר"ש קיימי דבין רבי יוחנן ובין ר"ל מודו דקדשי מזבח לר"ש היו בכלל הטעדה והערכה דלחמרינן בפרק בתרא דתמורה (ד' נב:) ולא פליגי אלא לגבי מ"מ דקאי לרבי לקיש אליבא דרבנן דקדשי מזבח לא היו בכלל הטעדה והערכה דלחמר התם אלא מדחמיטו בשום מקום לשום תנא שיהו נפדין ודוחק לומר דמדרבנן הוא דאין נפדין לפי שעשה מום זה בידים כשאר מעיל מום אחין נשחט וניתר על ידי לחוטו מום ו"ל דמום שהוא מחייב חציב מום לפדות על ידו אבל מום *דלאחר מיתה לא חציב מום כדאמרינן בסוף תמורה (נג.) בהדיא מהו תמימים יקברו בעלי מומים יפדו דלא בעי הטעדה והערכה ואפילו הכי תמימים יקברו : **שלא** לשם בעליהן . ו"ת שלא לשמן אי נמי שהוא לשמן אי נמי קרי ליה שלא לשם בעליהן אפילו לשם בעליהן לשם חובה ונרחה לו דוחק להטמיד בשמפך הדם ורב דימי דחוקמא בשמפך הדם מפום דניחא ליה לחוקמא בכל קדשים שחייב בתחריותן [דבשלח] לשם בעליהן לא מתוקמא בפסח וחטאת דמפסלי שלא לשמן :

[לקמן סט.] ✱ וכ"ה בכ"י בבלאי

✱ כלי בשאר בבואות חסר

[לעיל יב: פסחים ג. מנחות קיב:]

✱ פסחים נסי דסכר רבי שמעון כו' . ✱ וכ"ה בכ"י בבלאי

רש"ל גורס ואפילו

לעיל דף עח. [וש"נ]

✱ ולא נחתא "ונראה" בטרח בהגהת הגר"א ז"ל

✱ ואין לתמוה אחרש מה"ט כלי להתיא ד' זה

[ע"ש בתוספות ד"ה והתנן ועוד שם פר. ד"ה בעינן ותוס' בכורות לב. ד"ה מה לא לאחר שחיטה]

קה א מיי' פ"ב מהל' גניבה הלכה ח סמג עשין עח :

נוסחא

שאלה אז הא דקתני גנב וחקדיש ואחר"כ שחטו שלחיו חייב ד' וה', מאי איכא למאכר]דבדיעבד אפי' מאכרו נמי[אינו חייב אז כן טעמא דמתני' משום דאין הקדש חל אלא על בעלים ולא על הגנב

מפנה

קושיות

תירוצים

נוסחא

בירור טעות בי"ט באחריותן חייב ד' וה' באחריותן חייב ד' וה'

נוסחא

אחר כ"ט אחריב ד' וה' אלמיכה בגנב קדשים ונתקבל ע"י הבעלים ואחר כך הקדישו ואחר כך נגנב ואחר כך נמצא הרי הוא כבתחלה ואינו חייב ד' וה' אלא תשלום כפל

הגהות הב"ח

(ג) תוס' ד"ה והשתא ובו' לקמן . ס"ל מחילה לא מהני דף עח ופ"ק בתוס' בר' יוחנן ד"ה גנב :

ר' יוחנן ור"ל ס"ל כר' אושעיא דבין

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שחיטה וכו' דלאחר מיתה לא חציב מום . עי' בכ"מ ריש מעילה ד"ה כמאן דתניגין :